

Hegyközpályi

Dimbes-dombos vidék Hegyköz. Hegyközpályi – Újlak – Szentimre földje alkalmas szőlő, gyümölcs, gabonafélék termesztésére.

A kb. 600 lelkes gyülekezetnek is el kellett fogadnia a börtönös papot. A presbitérium itt-ott aggódalmakkal vállalt. Megértem őket: egy tíztagú családot kellett eltartania az eddigi öreg, nyugdíjas lelkész házaspár helyett. Az első presbiteri

gyűlésen megnyugtattam őket: nem kívánok fehérebb kenyeret enni, mint a gyülekezetet.

Beindultunk. A parókiát nyugdíjas elődőmmel, a különben szelíd, csendes, jó humorú lelkésszel kellett megosztanunk. Az eddig üres udvar zsibongó gyermekhaddal telt meg. Péter és András első elemisták új lakhelyükön „kiértékelik” a helyzetet:

– Tudod, mi ez a ház? - kérdi Péter.

– Tudom – feleli András –, parókia!

– Végre mi is ilyen házba költöttünk – feleli nagy bölcsen a deportáció „összkomfortos” kunyhója után Péter.

A gyülekezet jó néhány meglepetést jelentett. Az „új szita szegen függ” alapján sem voltam érdekes számukra. Nem volt kíváncsi természetű nép. Az első vasárnap délelőtt az üveges templomajtón át az egyetlen Asztalos Erzsikét érdekelte az „új pap”. Felsőhajtottam: „Köszönöm ezt az egyet is, Uram!” Há-

Hegyközpályi, toronyjavítás.

nyatott életünk során eddig mindig így kezdődött szolgálatunk a gyülekezetben. Nincs ugyan József nevű a családban, de nevének jelentését hasznosíthatjuk: „Tesz még hozzá az Isten!”

Valóban tett is, küzdelmekkel, sokszor nyomorúsággal vegyesen. Hamar nyilvánvalóvá vált, önpusztító nép lakik itt. Eluralkodott rajtuk a szesznek az ördöge, s óriási pusztítást végzett a gyülekezetben. Ugrásszerűen nőtt az öngyilkosok száma. Temettem tizenhatéves öngyilkos gyermeket is. Ha egy gyülekezetben egy évben öt temetés közül négy öngyilkosé, az minősíti nemcsak a falut, hanem a lelkipásztort, a lelkipásztort is. És úgy kértem az üzenetet felülről, hogy ne elítélő legyek, de mégis megítélő legyen az ige a gyülekezetben. Egyébként mindenkit a templomból temettünk.

Egyszer rengeteg ember összegyűlt, mért egészen váratlanul felakaszotta magát egy ember. Szemben lakott a parókiával. Talán az volt a textus, „avagy őrizője vagyok-e az én atyámfiaimnak?” (1Móz 4,9) Akkor elmondhattam, hogy kötelet találni lehet, de a kötél eredetét fellelni nehezebb művelet. Úgy érzem, hogy az a kötél, amelyet Gyula testvérünk a nyakába tett, több szálból sodortatott. Nagyon fájjalom, hogy nem tudtam utána menni ennek a megkötözött embernek, hiszen halála előtt is megkötözött volt, a nyaka volt az utolsó testrésze, ahol ez tragikusan megnyilvánult. De mindenki fellelheti a maga szálát ebben a kötélben: a nemtörődömség, a szeretetlenség szálát, az egymás beleráncigálását a mértéktelen italozásba, és nincs mentségünk. Egyetlen mentségünk lehet, a bűnbánat, hogy megszűnjék az átok a falun.

Valamiféle esperesi bemutatásban is részesültem. Fele sem telt meg a templomnak. Magamhoz illően fakó, ünnepélytelen, hivatalos volt. Bemutatkozó igehirdetésemben a kenyérszót Jézust kívántam bemutatni (Jn 6,1–15). Mindmáig elkísér néhány gondolat, számomra lett igazán fontos. Magamnak prédikáltam. Nagy a sokaság a pusztában. Nagy a gond is: „Kétszáz dénár árú kenyér – mondja Filep – nem elég ezeknek!” Jó matematikus. Amikor számolok: erőmmel, fizetésemmel, bármivel, mindig oda érkezem: „nem elég”. Filep mégis megbukott mennyei matematikából: nem számolt Jézussal! Jézus nem nézett a sokaságra, a kenyerekre, a halra, felemelte

tekintetét az Atyára, és hálát adott még szétosztás előtt. Ne nézzek hát magamra, a körülményeimre, ne számoljak sem a hatósággal, sem a gyülekezettel. Egyetleneggyel csupán, akinél nem számít, hogy sok vagy kevés által szerezzem szabadulást. Pálnak is csak egyel kellett számolnia „tövis” hordozó testében: „Elég néked az én kegyelmem!” (2Kor 12,9)

A kenyérmegsokasodás egész életünket végigkísérő megtapasztalásunk volt.

Feri fiunk már a temesvári egyetemre járt. Vasárnap volt. A déli busszal mennie kellett. Ebéd után magunk elé meredtünk. 300 lejre volt szüksége. Egy lejt sem adhattunk elutazására. Volt még néhány perc az indulásig. Jelentkezett a belső biztatás: valami az utolsó percekben is történhetik. Még az asztalnál ültem, amint az üveges ajtón át meglátom Margitot, a postásasszonyt. Belép a házba, s azt mondom:

– Margit, maga pénzt hozott!

– Igen, azt – feleli.

– Azt is tudom: mennyit! Éppen 300 lejt!

– Igen, honnan tetszik tudni?

– Tudja, pont ennyire volt szükség Ferike elutazásához. Isten most sem hagyott szégyenben, mint már annyiszor nem.

Margit-egy illegális kommunista leánya volt. Az ilyen adományok sem „legálisak”, nem járnak ki nekünk.